

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Journalen NB9 : 1849

Citation: Kierkegaard, Søren: "Journalen NB9 : 1849", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 21*, udg. af Niels Jørgen Cappelørn; Joakim Garff; Jette Knudsen; Johnny Kondrup; Alastair McKinnon, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 2003 , s. 27.
Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-nb9-txt-shoot-n72.pdf> (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 21

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. [Læs CC0-erklæringen](#)

NB9:72

#

Den samme Indvending, i hvilken Assessoren i *Enten – Eller* fanger A (istedetfor at docere og formane at bringe ham en Yngling paa Halsen, der vil consulere ham. det Rørende cfr især i den *anden Afhandling af 2^{den} Deel*) den samme Indvending gjør Tilværelsen selv mod En, naar man vil gaae ud i de afgjørende religieuse Bestemmelser, hvor det Grusomme er den ene Side. Tilværelsen foranlediger En til at blive opmærksom paa de Mange, mange mindre begavede, svage, eenfoldige Msker, Qvinder, Børn, Syge og Sorrhigfulde o: s: v:, mellem hvilke man lever. Og siger Tilværelsen saa til den Religieuse: kan Du mod disse nænne at skruet det Religieuses, Salighedens Priis saa høit som Du gjør, Du Grusomme. Og dersom den Religieuse isandhed er den Religieuse og altsaa har Kjerlighed, saa gjør denne Indvending et dybt Indtryk paa ham, han som saa gjerne vil være hos de Lidende, hvis eneste Trøst og Glæde det i Grunden er at trøste Lidende.

Men Indvendingen er »den mskelige Medlidenheds« Anfægtelse. Hvad lærer Forbilledet; skaanede Xstus sig selv, ell de Andre. Var det msklig Medlidenhed: til En, som var villig at følge Ham, men blot forlangte at begrave sin Fader forinden at sige: lad de Døde begrave deres Døde. Er det ikke grusomt, msklig talt, msklig talt næsten oprørende, at formene ham hvad der [er] en Pietets-Sag? Man sige ikke: at Xstus jo var det Store, og saa maatte der ikke fuskes i Medlidenhed; dette er en Misforstaaelse, thi Xstus var ikke det Store, men Han var Kjerlighed, og altsaa i samme Grad som Hans Kjerlighed var større, i samme Grad maatte der jo være mindre Grusomhed. Nei Sagen er, Xstus er det Absolute, og denne Grusomhed er uadskillelig fra det Absolute. Eller er der vel mindste Spor af msklig Medlidenhed i den Replik til den Stakkels Peder: viig bort fra mig Satan. Peder meente jo dog Xstus det godt paa sin Viis o: i msklig Medlidenhed, og saa at behandle ham paa den Maade.

Sagen er, Medlidenhed skal og maa den Religieuse ubetinget have med alle de Svage; han vilde gjerne blive hos dem trøste dem o: s: v;; men han tør det ikke, o: han tør ikke have sit Liv i denne Medlidenhed, saa han istedetfor at blive Gud tro, slaer af og bliver i Medlidenhedens Religieusitet.

Saasnart derfor en Religieus ikke fornemmer det saaledes: jeg tør, jeg kan ikke anderledes (o: han er i det Absolutes Magt, absolut Lydighed fordret af ham) saa skal han svinge af, og blive i Medlidenhedens Religieusitet.

Faren for den Religieuse, der er i det Absolutes Religieusitet, er naturligviis: Fortjenstligheden, at det ikke bliver istedetfor Fromhed Formastelse, at han vil være bedre end andre Msker, ell. gjøre sig ligesom

fortjent af Gud, ell. dog have den Selvtilfredshedens
Bevidsthed at have gjort Sit.

I Almindelighed vil derfor ogsaa en saadan Religieus
have en hemmelig Note, i Lighed med Pauli »Pæl i
Kjødet«, der giver ham Frimodighed til at holde ud,
fordi den just lærer ham, at han er Intet, og gjør dette
i Sandhed til Sandhed i ham. Det er, den absolute
Religieusitet kan Ingen for egen Regning vove sig ud i,
den maa begynde i en ganske egen Forstand med
Gud. I andet Fald bliver det der dialektisk er
Grusomhed i absolut Religieusitet, slet og ret
Grusomhed, Synd, Brøde.